

บทที่ ๑

บทนำ

ความสำคัญของเรื่อง

เมื่อศึกษาถึงสถานการณ์ทางการเมืองของไทยแล้ว จะพบว่า ๔๐ กว่าปีแห่งการเปลี่ยนแปลงจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช เป็นระบอบรัฐธรรมนูญเมื่อปี ๒๔๗๕ สิ่งหนึ่งที่ได้จากการเปลี่ยนแปลงการปกครองในครั้งนั้นก็คือ เรามีรัฐธรรมนูญจำนวน ๑๒ ฉบับ มีการเลือกตั้ง ๑๔ ครั้ง มีนายกรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาแล้วจำนวนมาก แต่นั่นไม่ใช่สิ่งสำคัญ สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่ากลไกทางการเมืองของสังคมได้จัดสรรทรัพยากรของประเทศไปยังส่วนต่าง ๆ ของสังคมอย่างไม่เสมอภาค ซึ่งสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างการกระจายอำนาจทางเศรษฐกิจ และสังคม

ระบอบประชาธิปไตยในรูปของรัฐสภาแบบตะวันตกนั้นมีข้อบกพร่องหลายอย่างเมื่อนำมาใช้ในประเทศไทย ซึ่งถ้าไม่ตัดแปลงให้เหมาะสมอย่างบริสุทธิใจแล้วก็อาจกลายเป็นระบบเผด็จการในรูปจําแลงได้ สภาผู้แทนราษฎรในฐานะองค์ประกอบสำคัญของระบบนี้ ยังไม่ใช่องค์กรที่เป็นปากเสียงของประชาชนได้สมบูรณ์พอ ฉะนั้น ความเข้าใจแต่ดั้งเดิมที่ว่า การปกครองระบอบรัฐสภาโดยมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นปาก เป็นเสียงแทนประชาชนนั้น หากเราได้ศึกษาบทบาทและพฤติกรรมทางการเมืองของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นเวลาหลายสมัยแล้ว สิ่งหนึ่งที่ไม่เข้าใจและเป็นปัญหาที่ต้องการคำตอบคือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นปาก เป็นเสียงแทนประชาชนจริงหรือ?

เพื่อตอบปัญหาดังกล่าว เราจำเป็นต้องศึกษาถึงแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมืองของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาว่าเขาเหล่านั้นมีแรงจูงใจอย่างไร จึงสามารถเข้าสู่การเมืองได้ในระดับ "ผู้นำทางการเมือง" ทั้งนี้ เนื่องจากแสวงหาชื่อเสียงเกียรติยศ หรือเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเองและกลุ่มเศรษฐกิจที่ตนผูกพันด้วย หรือเพื่อตอบสนองความต้องการของจิตใจ หรือเพื่อรักษาความเป็นธรรมของสังคม และอาจเป็นไปได้ที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะมีแรงจูงใจหลาย ๆ ประการในการเข้าสู่การเมือง

สิ่งหนึ่งที่เป็นตัวกำหนดทัศนะ บทบาท และพฤติกรรมทางการเมืองของสมาชิกสภาผู้แทน

ราษฎรก็คือฐานะทางชนชั้น ทั้งนี้ เพราะประชาชนมีผลประโยชน์แตกต่างกัน เนื่องจากมีอาชีพ หรือฐานะทางสังคม เศรษฐกิจที่ไม่เหมือนกัน และต่างก็รักษาผลประโยชน์ของชนชั้นตน ฉะนั้น การศึกษาฐานะทางสังคมและ เศรษฐกิจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจึงเป็น เรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่จะวัดแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมืองของผู้นำทางการเมือง

การเข้าสู่การเมือง (Political Involvement) ของผู้นำทางการเมือง (Political Elite) มีความยากลำบากไม่น้อย ฉะนั้น วิธีการที่จะทำให้ประชาชนจำนวนมากนิยม นับถือ หรือ ศรัทธา ถึงกับไปลงคะแนนเสียงให้มัน เป็นเรื่องที่น่าศึกษาอย่างมาก ทำอย่างไรจึงจะสามารถใช้ ทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ สำหรับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะขอศึกษาเฉพาะการใช้ทรัพยากร (Manipulation of Resources) ของผู้นำทางการเมืองด้วยวิธีการจัดตั้งกลุ่ม หรือเข้าร่วมองค์กรทางการเมืองต่าง ๆ การสร้างบุคลิกภาพ บารมี รวมทั้งสร้างปัจจัยสนับสนุนทางเศรษฐกิจ

สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการที่ผู้นำทางการเมืองส่วนใหญ่ในทุกสมัยที่ผ่านมาไม่ได้มีบทบาท และพฤติกรรมในการรักษาผลประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ ฉะนั้น อาจจะมีนักวิชาการบางคนคิดถึงการกำหนดรายได้ของผู้แทนราษฎรไม่ให้สูงถึงขนาดทำให้ตำแหน่งผู้แทนราษฎรเป็นตำแหน่งที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งสนใจสมัคร เพราะผลประโยชน์ตอบแทนทางการเงินเป็นใหญ่ แต่ให้อยู่ในระดับสูงพอที่จะทำให้ผู้แทนราษฎรไม่ต้องแสวงหารายได้โดยวิธีอื่น อันอาจเป็นบันไดชักนำไปสู่ความจำเป็นของผู้แทนราษฎรที่จำเป็นต้องตอบแทนกลุ่มอิทธิพลในภายหน้า บางคนอาจจะคิดถึงการกำหนดระยะเวลาอายุสภาให้สั้นพอที่จะทำให้ผู้แทนราษฎรต้องตื่นตัวและระมัดระวังพฤติกรรม ในขณะเดียวกันกับที่ไม่ให้อายุของสภาสั้นจนการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งต้องอาศัยความไว้วางใจของ รัฐสภา ดำเนินไปโดยไม่สะดวก และหลายต่อหลายคนที่เคยผ่านการศึกษานานต่างประเทศมาแล้ว อาจจะนึกถึงการออกกฎหมายควบคุมและบังคับให้รายรับรายจ่ายในการเลือกตั้ง จำนวนเงินที่ พรรคการเมืองหรือกลุ่มต่าง ๆ หรือผู้สมัครรับเลือกตั้งแต่ละคนใช้จ่ายเป็น เอกสารที่เปิดเผยต่อ สาธารณชน หรือการกำหนดให้แต่ละพรรคการเมืองมีโอกาสเท่าเทียมกัน ในอันที่จะใช้อุปกรณ์การ สื่อสารสาธารณะ เช่น วิทยุ หรือ โทรทัศน์ เพื่อการหาเสียงเลือกตั้งเพื่อขจัดอิทธิพลของกลุ่มผลประโยชน์ที่มั่งคั่ง หรือการอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ให้กับผู้แทนราษฎรเมื่อได้รับเลือกตั้งแล้ว

การช่วยให้ผู้แทนราษฎรแต่ละคนมีที่ทำงานของตนเป็นส่วนลัด รวมทั้งการได้รับงบประมาณค่าใช้จ่ายในอันที่จะว่าจ้างพนักงานประจำสำนักงาน ตลอดจนค่าใช้จ่ายที่จำเป็นแก่งานของผู้แทนราษฎรอื่น ๆ และค่าเดินทางกลับไปเยี่ยมท้องถิ่นของผู้แทนราษฎร

หลักการที่กล่าวมานั้น เป็นวิธีการหนึ่งในการควบคุมบทบาทและพฤติกรรมของผู้นำทางการเมือง ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วเป็นไปได้ยาก ทั้งนี้ การที่ผู้นำทางการเมืองเข้ามามีบทบาทในทางการเมืองและการปกครองของไทยโดยไม่รักษามลประโยชน์ของ "ประชาชนส่วนใหญ่" นั้น สาเหตุสำคัญอยู่ที่ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้นำทางการเมืองเป็นตัวกำหนด "จุดยืน" ตลอดจนทัศนคติในการมองปัญหา รวมทั้งบทบาทและพฤติกรรมของผู้นำทางการเมืองนั้น ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่จะต้องสำรวจ สรุปรวบรวม และวิเคราะห์กันต่อไป

วัตถุประสงค์และขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาภูมิหลัง แรงจูงใจ และพื้นฐานอำนาจของนักการเมืองในระบอบประชาธิปไตยนั้น มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา ดังนี้

๑. เพื่อศึกษาผู้นำทางการเมือง (Political Elite) ว่ามีแรงจูงใจอย่างไรในการเข้าสู่การเมือง (Political Involvement) เพื่อแสวงหาชื่อเสียงเกียรติยศ เพื่อรักษาหรือแสวงหาผลประโยชน์ของตนเอง เพื่อตอบสนองความต้องการของจิตใจหรือเพื่อรักษาความเป็นธรรมของสังคม

๒. เพื่อศึกษาฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic Status) ของผู้นำทางการเมือง เช่น พื้นฐานทางครอบครัวและสังคม ระดับการศึกษา และฐานะทางเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างผู้นำทางการเมือง

๓. เพื่อศึกษาการใช้ทรัพยากร (Manipulation of Resources) ของผู้นำทางการเมือง (Political Elite) ซึ่งใช้วิธีการจัดตั้งกลุ่มหรือเข้าร่วมองค์การทางการเมือง การสร้างบุคลิกภาพ บารมี ตลอดจนการสร้างปัจจัยสนับสนุนทางเศรษฐกิจ

ในการวิจัยเพื่อศึกษาการเข้าสู่การเมืองของผู้นำทางการเมือง (Political Involvement of Political Elite) นี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของผู้นำทางการเมือง

(Political Elite) ไว้ว่า เป็นผู้มีบทบาททั้งการกำหนดนโยบายและบริหารงานของรัฐ ฉะนั้นผู้นำทางการเมืองของผู้วิจัยจึงได้แก่ คณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยจะ ทำการศึกษาในสมัยที่ ม.ร.ว.ศีกฤทธิ ปราโมช และ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี ทั้งนี้ เนื่องจากประชากรที่ทำการศึกษากว่า ๒ สมัย ส่วนมากยังอยู่ในฐานะที่เป็นข้อมูล ส่วนหนึ่งของการวิจัยได้ แต่เหตุผลสำคัญคือผู้นำทางการเมืองทั้ง ๒ สมัย เป็นผู้นำทางการเมือง ที่มาจากการเลือกตั้งที่นับว่าบริสุทธิ์ที่สุดสมัยหนึ่งของประวัติศาสตร์การเลือกตั้งของไทย ทั้งนี้ จะทำการศึกษาริวิจัยจำนวน ๒๔ % จากคณะรัฐมนตรีและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้ง ๒ สมัยเพื่อจะ ได้เป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้ โดยมีสมมุติฐาน (Hypothesis) ว่า

๑. ผู้นำทางการเมืองส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมืองเพื่อรักษาผลประโยชน์ ของตนเอง เช่น ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ อำนาจและอิทธิพล ตลอดจนรักษาผลประโยชน์ของ กลุ่มเศรษฐกิจที่ผูกพันด้วย
๒. ผู้นำทางการเมืองส่วนใหญ่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจอยู่ในระดับสูงหรือค่อนข้างสูง
๓. ผู้นำทางการเมืองส่วนใหญ่เข้าสู่การเมืองด้วยวิธีการใช้ทรัพยากรทางด้าน เศรษฐกิจเป็นปัจจัยสำคัญ
๔. ผู้นำทางการเมืองเข้าสู่การเมืองโดยอาศัยบุคคลิกภาพและบารมีเป็นเครื่องสนับสนุน ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การศึกษามิหลัง แรงจูงใจ และพื้นฐานอำนาจของนักการเมืองในระบอบประชาธิปไตย โดยในประเทศไทย (Background, Motivation, and Political Base of Thai Politicians during the Democratic Period of B.E. 2518-2519) เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาสำหรับปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิตทางวิชาการปกครองและคาดว่าจะมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

๑. เพื่อทราบถึงแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมืองของผู้นำทางการเมืองว่าเป็นอย่างไร เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อรักษาความเป็นธรรมของสังคม เพื่อชื่อเสียงเกียรติยศ หรือเพื่อตอบสนองความต้องการของจิตใจ ทั้งนี้จะทราบได้ว่าผู้นำทางการเมืองโดยส่วนรวมมี

ความประสงค์อย่างไรในการเข้าสู่การเมือง และเขาจะรักษาผลประโยชน์ของประชาชนกลุ่มใด

๒. เพื่อทราบถึงฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้นำทางการเมืองว่าส่วนใหญ่อยู่ในระดับใด เนื่องจากฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจจะเป็นตัวกำหนดจุดยืนและทัศนะในการมองปัญหา ตลอดจนวิธีการในการแก้ปัญหาของผู้นำทางการเมืองแต่ละคน

๓. เพื่อทราบถึงยุทธวิธีทางการเมือง (Political Strategy) ของผู้นำทางการเมือง (Political Elite) ว่ามีการจัดสรรทรัพยากร (Manipulation of Resources) อย่างไรให้เป็นประโยชน์ในการเข้าสู่การเมือง

๔. เพื่อทราบสาเหตุแห่งความล้มเหลวและความไร้ประโยชน์ของการปกครองระบอบรัฐสภา ซึ่งไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ได้

วิธีดำเนินการวิจัย (Method of Study)

วิธีการค้นคว้าได้แบ่งออกเป็น ๓ ส่วนด้วยกันคือ

๑. ในส่วนที่เกี่ยวกับทฤษฎีและแนวความคิดด้านผู้นำทางการเมือง (Political Elite) แรงจูงใจ (Motivation) สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic Status) ตลอดจนยุทธวิธีทางการเมือง (Political Strategy) ซึ่งใช้เป็นหลักในการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล สรุปข้อสมมุติฐาน ตลอดจนการสร้างแบบสอบถาม ได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) หนังสือ วารสาร และสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ข้อมูลที่ได้จากเอกสารจะนำมาอธิบายถึงแนวความคิดและทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้นำทางการเมือง ซึ่งรายละเอียดได้นำไปกล่าวไว้ในบทที่ ๒ ศึกษาผู้นำทางการเมืองกับแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมือง โดยมีรายละเอียดในบทที่ ๓ ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำทางการเมืองกับฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจในบทที่ ๔ และผู้นำทางการเมืองกับการใช้ ทรัพยากรทางการเมือง ในบทที่ ๕

๒. ใช้วิธีการสัมภาษณ์ (Interview) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและรัฐมนตรีในสมัยการเลือกตั้ง ๒๖ มกราคม ๒๕๑๘ และ ๔ เมษายน ๒๕๑๙ (สมัย ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช และ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี) เป็นรายบุคคล ทั้งนี้ได้กำหนดจากสมาชิก

สภาผู้แทนราษฎร ซึ่งอยู่ในระดับหัวหน้าพรรค รองหัวหน้าพรรค เลขาธิการพรรค รองเลขาธิการพรรค ประชาสัมพันธ์พรรค หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งมีบทบาทสำคัญในพรรค พรรคละไม่เกิน ๓ ท่าน

๓. ศึกษาจากแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยใช้แบบสอบถามสำรวจภูมิหลัง (Back-Ground) ว่ามีสถานภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic Status) เป็นอย่างไร ตลอดจนสำรวจวิธีการจัดการทรัพยากร (Manipulation of Resources) ต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ในการเข้าสู่การเมืองจากจำนวน ๒๔ % ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ทั้ง ๒ สมัย กล่าวคือ สมัยเลือกตั้ง ๒๖ มกราคม ๒๕๑๔ มีจำนวน ๒๖๔ ราย สมัยเลือกตั้ง ๔ เมษายน ๒๕๑๔ มีจำนวน ๒๕๐ ราย รวม ๒ สมัย เป็นจำนวน ๕๑๔ ราย แต่เนื่องจากมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน ๔๔ ราย ซึ่งได้รับการเลือกตั้งทั้ง ๒ สมัย ฉะนั้น จึงมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สามารถแจกแบบสอบถามได้จำนวน ๔๕๐ ราย โดยจะทำการแจกแบบสอบถามทั้งหมด ๔๕๐ ราย และจะต้องได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาอย่างน้อยจำนวน ๑๑๒ ราย (๒๔ % ของจำนวน ๔๕๐ ราย) โดยสร้างแบบสอบถาม ทั้งนี้ ผู้เขียนได้สร้างแบบสอบถามขึ้นโดยอาศัยสมมุติฐานของวิทยานิพนธ์เป็นหลัก ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการวิจัยเรื่องนี้ที่ต้องการสำรวจภูมิหลังทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจนกลวิธีในการเข้าสู่การเมืองของนักการเมืองเป็นสำคัญ กล่าวคือ จะต้องเป็นคำถามที่สามารถจะตอบปัญหาของสมมุติฐานแต่ละข้อได้

แบบสอบถามที่ใช้ในการสำรวจ แบ่งออกเป็น ๒ ตอน ตอนที่ ๑ เป็นคำถามเกี่ยวกับตัวผู้ตอบซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ เช่น วุฒิและสาขาวิชาที่ศึกษา สถาบันการศึกษา ภูมิลำเนาเดิม อาชีพบิดามารดา รายได้ของบิดามารดา ตอนที่ ๒ เป็นคำถามแบบปิด (Closed-end questions) เกี่ยวกับพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรว่าอยู่ในระดับสูงหรือระดับต่ำ มีการใช้ยุทธวิธีทางการเมือง (Political Strategy) ด้วยการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ (Manipulation of Resources) เช่น การสร้างปัจจัยสนับสนุนทางด้านเศรษฐกิจ การจัดตั้งกลุ่มหรือเข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่ม องค์กร หรือ สโมสร มากน้อยเพียงใด อนึ่ง ถึงแม้ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและคณะรัฐมนตรีส่วนใหญ่จะให้ความร่วมมือใน

การกรอกแบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์ (Interview) เป็นอย่างดีก็ตาม แต่เนื่องจากแรงจูงใจ (Motivation) เป็นเรื่องเกี่ยวกับนามธรรม ฉะนั้น การที่จะศึกษาแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมืองของผู้นำทางการเมืองจากแบบสอบถาม ย่อมจะเกิดการผิดพลาด (Error) ได้โดยง่าย ทั้งนี้ผู้ตอบย่อมทราบดีว่าควรตอบอย่างไรจึงจะเป็นผลดีกับตนเอง และการศึกษาทัศนคติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและคณะรัฐมนตรีที่มีต่อการมีชื่อเสียงเกียรติยศ การรักษาความเป็นธรรมในสังคม การแสวงหาผลประโยชน์ หรือการตอบสนองความต้องการของจิตใจจากการตอบแบบสอบถาม (Questionnaire) เพื่อวัดแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมือง ย่อมเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะทัศนคติ (Attitude) ของเขาที่มีต่อปัญหาต่าง ๆ กับบทบาทและพฤติกรรมของเขาย่อมไม่สอดคล้องต้องกันเสมอไป ทั้งนี้ เนื่องจากการที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีความเข้าใจต่อปัญหาความเป็นธรรมในสังคม เป็นอย่างดี ก็ไม่ได้หมายความว่านักการเมืองผู้นั้นจะมีบทบาทและพฤติกรรมที่รักษาความเป็นธรรมของสังคม ฉะนั้น ในส่วนที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ (Motivation) ผู้เขียนจึงละเว้นที่จะศึกษาจากแบบสอบถาม แต่จะศึกษาจากบทบาทและพฤติกรรมของนักการเมืองนั้น ๆ ในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือรัฐมนตรีว่าเขาเข้ามาดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยได้กระทำหน้าที่ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ หรือนายทุนกลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มเศรษฐกิจใดบ้าง ทั้งนี้จะได้ศึกษาจากการเสนอหรือรับรองผู้คดี การตั้งกระทู้ การเสนอร่างพระราชบัญญัติหรือกฎหมาย ว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องประเภทใด และเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องผลประโยชน์ของใคร และถึงแม้จะใช้วิธีศึกษาจากบทบาทและพฤติกรรมของนักการเมืองขณะที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือคณะรัฐมนตรีก็ตาม ก็ยังมีข้อบกพร่องบางประการ เช่น สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรบางท่านที่มีประสบการณ์ทางการเมืองน้อย ความสามารถในการตั้งกระทู้ความ การเสนอผู้คดี ร่างกฎหมายหรือร่างพระราชบัญญัติ ย่อมจะมีน้อยกว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีประสบการณ์ทางการเมืองในระดับสูง แต่ก็ เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่จะนำมาศึกษาแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมือง

ส่วนการศึกษารฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ (Socio-Economic Status) ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ก็อาจจะมีปัญหาอยู่บ้าง โดยเฉพาะฐานะทางเศรษฐกิจ เพราะนายทุนใหญ่ซึ่งผูกขาดเศรษฐกิจของชาติไว้มักไม่ค่อยให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจของตนเอง

ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใดก็ตาม แต่ผู้เขียนได้ตั้งแบบสอบถามด้ว้หลายทาง ความผิดพลาด (Error) หากจะมีก็คงเพียงเล็กน้อย

สำหรับการศึกษาการเข้าสู่การเมืองของผู้นำทางการเมืองว่ามียุทธวิธี (Strategy) และกระบวนการในการจัดการทรัพยากร (Manipulation of Resources) อย่างไรให้เป็นประโยชน์ในการเข้าสู่การเมืองนั้น เพื่อศึกษาวิธีการ (Strategy) ในการเข้าสู่การเมืองของนักการเมืองอย่างละเอียด ผู้เขียนจึงใช้วิธีการสัมภาษณ์ (Interview) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและรัฐมนตรีในสมัย ม.ร.ว.ศิกฤทธิ ปราโมช และ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เป็นนายกรัฐมนตรี โดยละเอียดเป็นรายบุคคล

เค้าโครงวิทยานิพนธ์

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ในบทที่ ๒ จะเป็นการศึกษาความหมายของผู้นำทางการเมือง แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับผู้นำทางการเมือง และผู้นำทางการเมืองกับการเข้าสู่การเมือง โดยศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับผู้นำทางการเมืองจากนักคิดสำนักต่าง ๆ ในบทที่ ๓ เป็นการศึกษาผู้นำทางการเมืองกับแรงจูงใจทางการเมือง ว่าผู้นำทางการเมืองมีแรงจูงใจในการเข้าสู่การเมือง เพื่อแสวงหาชื่อเสียงเกียรติยศ เพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนเอง เพื่อตอบสนองความต้องการของจิตใจ หรือเพื่อรักษาความเป็นธรรมของสังคม โดยศึกษาจากทฤษฎีแรงจูงใจทางจิตวิทยา ศึกษาจากบทบาทและพฤติกรรมของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร โดยใช้ข้อมูลทางด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองประกอบการศึกษา ส่วนบทที่ ๔ เป็นการศึกษาผู้นำทางการเมืองกับฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจ โดยศึกษาจากแบบสอบถามและข้อมูลทางเอกสาร (Documentary) ประกอบการศึกษา และในบทที่ ๕ จะเป็นการศึกษาผู้นำทางการเมืองกับการใช้ทรัพยากรทางการเมือง ว่าใช้ทรัพยากรด้วยการสร้างบุคลิกภาพบารมี หรือด้วยการจัดตั้งกลุ่มหรือเข้าร่วมองค์กรทางการเมือง หรือด้วยการสร้างปัจจัยสนับสนุนทางเศรษฐกิจ โดยศึกษาจากแบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์ (Interview) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นรายบุคคล